

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/44/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412216481
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4412216481.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. Advokátska kancelária Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti povinnej: C. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom E., M. X. XXXX/XX, o zaplatenie 703,46 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 26. novembra 2012 č. k. 11Er/1072/2012-45 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 19. októbra 2020 č. k. 11Er/1072/2012-69 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Povinnej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 44 ods. 2 veta tretia Exekučného poriadku, § 45 ods. 1 a 2, § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a uviedol, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie domáhal voči povinnej vykonania exekúcie na peňažné plnenie, keď poukazoval na rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie, spisovej značky II/2011-4978 zo dňa 26. 03. 2012, ktorý mal nadobudnúť vykonateľnosť dňa 13. 05. 2012 (ďalej len rozhodcovský rozsudok). Rozhodcovským rozsudkom bola povinnej uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému 703,46 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 14 % zo sumy 625,19 eura odo dňa 11. 12. 2009 a trovy konania vo výške 46,32 eura a to všetko do 3 dní po právoplatnosti tohto rozsudku. Vydaniu rozhodcovského rozsudku predchádzala zmluva o kontokorentnom úvere fyzickej osoby uzatvorenej medzi účastníkmi dňa 12. 03. 2004, na základe ktorej sa oprávnený ako veriteľ zaviazal poskytnúť povinnej úver vo výške 331,94 eura a odporca sa zaviazal uhradiť túto sumu. Súčasťou zmluvy sú aj všeobecné obchodné podmienky, ktoré v článku 18, obsahujú rozhodcovskú doložku, podľa ktorej všetky spory, ktoré vzniknú z bankových obchodov, z tejto zmluvy alebo v súvislosti s ňou, budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Banka a klient sa dohodli, že sa podrobujú základným vnútorným právnym predpisom, štatútu a rokovaciemu poriadku. Súdnym exekútor JUDr. Rudolf Krutý, Exekútorický úrad so sídlom Bratislava, Záhradnícka 60 požiadal tunajší súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravuje Občiansky zákonník v ustanovení § 52. Špeciálna úprava spotrebiteľského úveru je do 10. 06. 2010 obsiahnutá v zákone č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (s účinnosťou od 11. 06. 2010 bol tento zákon zrušený zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov). Zákon č. 258/2001 Z. z. v ustanovení § 2 písm. a) definuje spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme. Veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. je fyzická alebo právnická

osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a spotrebiteľom podľa ust. § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý oprávneným túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o úvere boli bez akýchkoľvek pochybností všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré povinná ovplyvniť nemohla, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Oprávnený má v predmete svojej činnosti poskytovať úverov (výpis z obchodného registra). V predmetnej exekúcii sa vymáha plnenie zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy (uzatvára sa vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy nemení (tiež formulárová, adhézna, typová zmluva), na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok, pričom rozhodcovskú zmluvu si spotrebiteľ osobitne nevyjednal, na základe rozhodcovskej doložky, ktorá je špecifikovaná vyššie. Uvedené skutočnosti sú zrejme zo zmluvy o úvere a viedli súd k tomu, že podrobil súdnej kontrole rozhodcovskú doložku berúc do úvahy kritéria, na ktorých je založený inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky a teda, či rozhodcovská doložka začlenená v rámci podmienok štandardnej zmluvy nespôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 OZ). Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-40/08 ASTURCOM, čl. 51 judikoval dokonca, že čl. 6 smernice treba považovať za kogentné ustanovenie. Smernica Rady 93/13/EHS zo dňa 05. apríla 1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách musí byť vykladaná v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má za týmto účelom k dispozícii potrebné informácie o právnom a skutkovom stave, i bez návrhu posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, či je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné previesť také posúdenie v rámci obdobných podobných riadení na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o neprimeranú doložku, prislúchalo tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný. Slovenský právny poriadok nielenže umožňuje, ale priamo ukladá v niektorých prípadoch aj bez návrhu zastaviť exekúciu vedenú na základe rozhodcovského rozsudku. Takémuto postupu nebráni ani skutočnosť, že arbitráž prebehla za účasti spotrebiteľa, a že spotrebiteľ nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Z účinkov materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku existujú výnimky rovnako, ako z účinkov materiálnej právoplatnosti súdnych rozhodnutí. Typickým prejavom takejto výnimky je ustanovenie § 40 ZoRK o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Pokiaľ by totiž bolo ustanovenie § 35 ZoRK vykladané doslovne, potom by súd v konaní o tejto žalobe nemohol rozhodcovský rozsudok vôbec preskúmať, pretože by ním bol (v zmysle § 35 ZoRK v spojení s § 159 OSP) viazaný. Vo vyššie uvedenom zmysle tak treba vykladať aj ustanovenie § 45 ZoRK. Toto ustanovenie v sebe zakotvuje osobitný prieskumný inštitút - prieskumnú právomoc exekučného súdu resp. súdu rozhodujúceho vo veci výkonu rozhodnutia. Účinky materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku v zmysle § 35 ZoRK je potrebné na účely § 45 ZoRK vylúčiť vo vzťahu k exekučnému súdu. Exekučný súd je teda pri postupe podľa § 45 ZoRK oprávnený hľadiť na rozhodcovský rozsudok tak, akoby materiálne právoplatný nebol - nie je ním teda viazaný v zmysle § 159 OSP a môže ho preskúmať z hľadísk vyjadrených v § 45 ZoRK aj čo do jeho materiálnej správnosti. Môže teda skúmať, či sú tu dôvody na zastavenie uvedené v § 57 Exekučného poriadku, či sú tu nedostatky uvedené v § 40 písm. a) alebo b) ZoRK, alebo či rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Toto ustanovenie (§ 45 ZoRK) potom treba považovať za to zákonné zmocnenie, ktoré umožňuje exekučnému súdu jeho skúmanie. Toto skúmanie je exekučný súd oprávnený vykonávať tak, ako keby tu žiadny rozhodcovský rozsudok nebol, teda tak, ako by to mohol urobiť súd, keby sám rozhodoval o týchto otázkach. Môže preto samostatne posúdiť, či vec je spôsobilá na rozhodovanie v rozhodcovskom konaní (§ 1 ods. 1 ZoRK), či v tej istej veci bolo už vydané právoplatné rozhodnutie súdu alebo rozhodcovského súdu, ďalej posúdiť obsah povinnosti uloženej rozhodcovským rozsudkom z hľadiska jej objektívnej možnosti, či nejde o plnenie právom nedovolené alebo priečiace sa dobrým mravom, ktoré sa dajú definovať, ako pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. Ak tomuto kritériu zmluvná podmienka nevyhovuje, prieči sa dobrým mravom. Súd zastaví exekúciu v celom rozsahu, resp. zamietne žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok rozhodcu alebo rozhodcovského súdu, ktorý svoju právomoc odvodzoval z neprijateľnej rozhodcovskej zmluvy (§ 39, § 53 ods. 5, § 45 ods. 1 písm. c), ods. 2 ZRK). Iba tak môže súd naplniť cieľ čl. 6 ods. 1 smernice - postarať sa o to, aby spotrebiteľov nekalé podmienky v záujme vyššej kvality života bežných ľudí nezaväzovali. Cieľom

rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu arbitrom rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorého zmluvné strany delegovali takúto právomoc. Častokrát sa takáto rozhodcovská zmluva vyjadrí len v podobe rozhodcovskej doložky, ktorá splyva s ostatnými podmienkami v štandardnej zmluve. V porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je predsa len význam rozhodcovskej doložky osobitný, pretože v krízových situáciách a vzniku sporu súkromná osoba rozhodne o právach a právom chránených záujmoch s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Keďže sa tak udeje v súkromnoprávnom procese, požiadavka na rešpektovanie princípov súkromného práva arbitrom vrátane princípu dobrých mravov je plne opodstatnená. Nejde teda v prípade rozhodovania rozhodcom o výkon verejnej moci. Súd zastal názor, že ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardnej zmluvy a teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, obavy, že slabšia strana si svoj osud v závažnej veci, akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces, nedokáže náležite naplánovať, sú plne namieste. Súd ďalej poukazoval na to, že rozhodcovská doložka v predmetnej veci, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul v predmetnom konaní, znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým všeobecným obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu, ak ho vyvolal dodávateľ ako prvý. To je pravdepodobne aj najčastejšia situácia, pretože dodávateľ sa snaží získať exekučný titul. Rozhodcovský súd je pritom paušálnym spôsobom zakotvený v zmluvných podmienkach ešte pred vznikom samotnej štandardnej zmluvy, a teda dodávateľ musí mať istotu, že si ho môže do zmluvy uvádzať. Súd čerpá aj z vysokého nápadu na Okresnom súde Nové Zámky v podobných exekučných veciach s podobným postupom rozhodcovského súdu. Už len tieto skutočnosti považoval súd za dostačujúce na záver o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky vzhľadom na zásadný dopad tejto zmluvnej podmienky na vzťahy medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Ostatné podmienky rozhodcovského konania boli skôr pre súd len indikátorom, do akých krajností môže viesť dojednávanie rozhodcovského konania so slabšou stranou zmluvného vzťahu. O poučení spotrebiteľa o rozdiel medzi štátnym a rozhodcovským súdnym procesom niet ani zmienky. Doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Súd chcel poukázať na nekalosť rozhodcovskej doložky prikazujúcej podrobiť sa spotrebiteľovi rozhodcovskému konaniu aj bez záveru o neprijateľnosti ďalších zmluvných podmienok, pričom ich existencia umocňuje záver o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky. Za neprehliadnuteľnú nemohol neoznačiť súd úroveň rozhodcovského rozsudku z hľadiska reflektovania rozhodcu na spotrebiteľské právo. Rozhodnutie rozhodcu sa výrazne javí ako zjavne formalistické, preberajúce argumenty žalujúceho dodávateľa. Rozhodca sa nevysporiadal s vylúčením inštitútov zameraných na ochranu spotrebiteľa, a tým vlastne porušil kogentné predpisy určené na ochranu spotrebiteľa. V záujme rešpektovania medzinárodnej zmluvy (čl. 7 ods. 2 Ústavy) a naplnenia cieľa Európskej únie vylúčiť zo života spotrebiteľov nekalé podmienky v spotrebiteľských vzťahoch, v záujme vyššej kvality života bežných ľudí, nevidel súd iné východisko, ako záver o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, pretože spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Záver súdu mal oporu z hľadiska historického výkladu aj v ust. § 53 ods. 4 písm. r) OZ, podľa ktorého je neprijateľná zmluvná podmienka, ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby riešil spory s dodávateľom výlučne v rozhodcovskom konaní. Vzhľadom ku konštatovaniu neprijateľnosti rozhodcovskej doložky súd nemohol akceptovať ani exekučný titul, nakoľko tento je nevykonateľný, keďže ho vydal orgán, ktorý na to zmocnený nebol, pretože konal na základe rozhodcovskej doložky, ktorá platná nie je. Obdobný názor vyslovil i Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení 3Cdo 146/2011 zo dňa 13. 10. 2011, kde okrem iného uviedol aj, že „ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paktu“. Z vyššie uvedených dôvodov a citovaných ustanovení súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti uznesenia, pre rozpor exekučného titulu so zákonom.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal oprávnený prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že súd v prejednávanej veci prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti, ktorú mu zveril Exekučný poriadok. S poukazom na § 35 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len ZRK) a § 159 OSP tvrdil, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má tie isté vlastnosti ako právoplatný rozsudok všeobecného

súdu SR, z čoho vyplýva, že je prekážkou pre opätovné prejednanie veci, je právne záväzný a po uplynutí lehoty na plnenie je vykonateľný, teda je spôsobilý byť podkladom pre výkon exekúcie. S poukazom na § 45 ods. 1 a 2 ZRK tvrdil, že ak sú naplnené dôvody podľa § 45 ZRK, tak je exekučný súd oprávnený a povinný konať len zastaviť a nie nevydať poverenie. Súd, ktorý koná vo veci exekúcie je príslušný konať iba ako exekučný súd, z čoho vyplýva, že exekučný súd nie je vecne príslušný konať vo veci ako súd vyššej inštancie. Ak by exekučný súd meritórne skúmal súlad plnenia, na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok, či je v súlade s hmotným právom, pôsobil by exekučný súd ako súd konajúci o opravnom prostriedku voči rozhodnutiu, ktoré je exekučným titulom, čiže ako súd tretej inštancie. Takýto výklad je neprípustný, keďže podľa právneho poriadku SR nemá právomoc konať vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku ako súd, ktorý rozhoduje vo veci samej. Práve absencia takejto právomoci exekučného súdu v kombinácii s prípadným rozhodnutím o zastavení exekúcie predstavuje bezprostredný zásah do práva oprávneného na súdnu a inú právnu ochranu. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 5/02. Pokiaľ ide o dôvody podľa § 45 ods. 1 písm. c) ZRK, pri výklade významu tohto ustanovenia treba mať na zreteli, že exekučný súd pri zastavení exekučného konania nie je príslušný na meritórny hmotnoprávny prieskum exekučného titulu, a preto skúma len vlastnosti uloženej povinnosti, nie rozhodnutie samotné. Dôvodom na zastavenie exekučného konania v zmysle uvedeného ustanovenia by bolo, ak by rozhodcovský rozsudok ukladal povinnosti plniť niečo, čo by bolo v rozpore s právnym poriadkom (napr. účastníkovi by sa ukladala povinnosť spáchať trestný čin alebo by ho zaväzovalo na iné výslovne právnym predpisom zakázané konanie). Uvedené potvrdzuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30. 10. 2009 sp. zn. 33 Cdo 2675/2007. Ďalej poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora C - 40/08, kde sa uvádza, že ak sa má zabezpečiť stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými po vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov alebo po uplynutí lehôt stanovených na podanie týchto opravných prostriedkov. Podľa Súdneho dvora zásada procesnej autonómie nemôže vyžadovať, aby vnútroštátny súd kompenzoval nielen opomenutie procesného charakteru spotrebiteľa, ktorý nepozná svoje práva, a taktiež, aby exekučný súd úplne nahradil celkovú pasivitu spotrebiteľa v spore pred rozhodcami, ak sa spotrebiteľ neúčastní na rozhodcovskom konaní a nepodá ani žalobu o neplatnosť rozhodcovského rozsudku. Súdny dvor postavil svoj záver na zásade rovnocennosti, podľa ktorej ochrana garantovaná spotrebiteľovi pri posudzovaní právoplatnosti rozhodcovského rozsudku v rámci exekučného konania musí byť porovnateľná s ochranou garantovanou mu vnútroštátnym právom v rámci exekučnej fázy iných rozhodnutí (pri ktorých by zmeškal podať porovnateľný opravný prostriedok). Vzhľadom na vyššie uvedené nemožno vyvodzovať z európskeho práva za súčasného právneho stavu záver, podľa ktorého by exekučný súd mal povinnosť preskúmať exekučný titul a nahradiť tak pasivitu spotrebiteľa, ktorý síce vedel o svojich právach, no neuplatnil si ich. Rovnako z uvedeného vyplýva, že komunitárne právo neukladá vnútroštátnemu exekučnému súdu žiadne iné priame povinnosti preskúmať vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, okrem prípadu, že by bola narušená zásada rovnocennosti. Zároveň dal do pozornosti, že v období do 31. 12. 2007 sa vzťahovali ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a iné zmluvy upravené v 8. časti OZ, ako aj na zmluvu podľa § 55 OZ. Zmluva o úvere bola upravená len v Obchodnom zákonníku a v Zákone o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z. V dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 OZ. Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 OZ sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01. 01. 2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 01. 01. 2008 (§ 879 OZ). To znamená, že pokiaľ pred dňom 01. 01. 2008 bola uzavretá zmluva o úvere (kde bol dlžník spotrebiteľom), nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 01. 01. 2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa ust. § 52 až § 54 OZ. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01. 01. 2008 sa v súlade s § 261 ods. 1 písm. b) ObZ spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov. Ak je účastníkom spotrebiteľ, je potrebné aplikovať ust. ZoSÚ (lex specialis), práva a povinnosti, ktoré nie sú v tomto zákone tak ObZ a podľa § 1 ods. 2 ObZ OZ. Právna dovolenosť, či rozpor s dobrými mravmi môžu byť posudzované len podľa právnych predpisov platných v čase uzavretia zmluvy. V zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zastal oprávnený názor, že namietaným postupom a rozhodovaním súdu došlo k neoprávnenému zásahu do základného práva oprávneného na súdnu ochranu a porušovaniu princípov právnej istoty, čím bolo oprávnenému znemožnené efektívne uspokojenie jeho pohľadávky v exekučnom konaní, ktoré prebieha na podklade právom uznaného exekučného titulu, a zároveň takýto postup môže založiť zodpovednosť štátu za škodu. Zároveň dal do pozornosti súdu dôvodovú správu k ust. § 53 ods. 4 písm. r) OZ, z ktorej vyplýva, že úvahy a postup súdu nie je správny. Zároveň poukázal na skutočnosť, že oprávnený resp. jeho právny predchodca, si predložením rozhodcovskej zmluvy plnil len svoju povinnosť, ktorá mu vyplývala z § 93b z. č. 483/2001 Z. z. Zákon o bankách (ďalej len Zákon

o bankách) v znení účinnom v čas uzavretia zmluvy, pričom sa jedná o špeciálny predpis. Opraveného nemožno sankcionovať za to, že právny predchodca opravného postupoval tak, ako mu to ukladal v tom čase účinný zákon. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3M Cdo 11/2010 zo dňa 26. 09. 2011, z ktorého vyplýva právny názor, že pokiaľ ide o spotrebiteľské zmluvy, treba uviesť, že preskúmanie správnosti rozhodcovského rozsudku exekučným súdom je možné, len pokiaľ ide o dôvod uvedený v § 45 ods. 1 písm. c) Zákona o rozhodcovskom konaní (rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré j objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom). Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že rozpor s dobrými mravmi je viazaný na plnenie, a nie iba na to, či samotná spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku: nie každá skutočnosť hodnotená ako neprijateľná podmienka spôsobuje aj rozpor plnenia s dobrými mravmi. Rozhodujúcim bude len či plnenie, ktoré má byť vykonané odporuje alebo neodporuje dobrým mravom. Len tento zákonný dôvod umožňuje zastaviť exekučné konanie. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 40,24 eura s DPH pozostávajúce z jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny za úkon právnej služby vo výške 30,87 eura s DPH a režijného paušálu k úkonu právnej služby vo výške 9,37 eura (t. j. 7,81 eura + 20 %).

3. K podanému odvolaniu sa vyjadril súdny exekútor, ktorý uviedol, že vzhľadom na obmedzenú rozhodovaciu právomoc nemá právo rozhodovať o hmotnoprávných nárokoch účastníkov exekučného konania. S poukazom na vyššie uvedené tvrdil, že nemôže zaujať stanovisko k obsahu odvolania oprávneného.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom a dôvodmi (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že exekučné konanie v danej veci začalo dňa 19. júla 2012, kedy bola pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD. spísaná zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie so sídlom Bratislava, sp. zn. II/2011-4978 zo dňa 26. marca 2012, ktorý mal nadobudnúť právoplatnosť dňa 10. mája 2012 a vykonateľnosť dňa 13. mája 2015. Súdny exekútor doručil súdu prvej inštancie dňa 01. augusta 2012 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s prílohami. Súčasťou súdneho spisu je o. i. zmluva o kontokorentnom úvere uzavretá medzi právnym predchodcom oprávneného (Slovenská sporiteľňa a. s.) a povinnou zo dňa 12. marca 2004, vrátane všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „zmluva o úvere“), v ktorých je (bod 18.) obsiahnutá rozhodcovská doložka. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením. Súd prvej inštancie vydal dňa 19. októbra 2020 opravné uznesenie č. k. 11Er/1072/2012-69, ktorým opravil záhlavie napadnutého uznesenia.

6. Podľa § 470 ods. 1 a 2 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Podľa § 243h ods. 1 Exekučného poriadku ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelovanie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

10. Podľa § 243b ods. 1 a 2 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017 exekučné konania začaté pred 1. novembrom 2013 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. októbra 2013, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak. Ustanovenia § 36 ods. 8 až 13, § 46 ods. 3 až 7 a § 60 ods. 2 sa použijú aj na konania začaté pred 1. novembrom 2013.

11. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. októbra 2013 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

12. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedzil len na skonštatovanie a doplnenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby tieto dôvody odvolací súd bezdôvodne opakoval.

13. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46 zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t.j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť, a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

14. Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t.j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť, nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013 sp. zn. 4Co 31/2013).

15. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex officio) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky) prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

16. Nemožno preto prisvedčiť odvolateľovi v tom, že by súd prvej inštancie ako exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti zverenej Exekučným poriadkom, keďže v preskúmvanej veci bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup súdu prvej inštancie, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská doložka bola uzavretá platne. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia. Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky súd prvej inštancie len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

17. Vychádzajúc z obsahu spisu, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne posúdil zmluvu o úvere ako zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahovali ustanovenia § 52 až § 54 v spojení s ustanovením § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. K námietke oprávneného, že pokiaľ pred 01. januárom 2008 bola uzavretá zmluva o úvere (kde bol dlžník spotrebiteľom), nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 01. januárom 2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, odvolací súd konštatuje, že Občiansky zákonník ako generálny právny predpis v znení účinnom od 01. apríla 2004 do 31. decembra 2007 definoval spotrebiteľské zmluvy ako kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Prechodné ustanovenie § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka účinného od 01. apríla 2004 ustanovuje, že spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ustanovením § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy a s ustanovením § 57 tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Občiansky zákonník bol zák. č. 568/2007 Z. z. s účinnosťou od 01. januára 2008 novelizovaný, v rámci čoho došlo k explicitnému rozšíreniu pojmu spotrebiteľských zmlúv v zmysle § 52 ods. 1 tak, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Prechodné ustanovenie § 879j Občianskeho zákonníka účinného od 01. januára 2008 ustanovuje, že ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov. Odvolací súd v tomto smere na zdôraznenie správnosti postupu prvoinštančného súdu uvádza, že ustanovenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného od 01. apríla 2004 do 31. decembra 2007 definovalo spotrebiteľské zmluvy tak, že nimi sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55 Občianskeho zákonníka, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platný a účinný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, ako špeciálny právny predpis rozširoval rozsah definície spotrebiteľskej zmluvy (§ 1 a contrario v spojení s § 2) citovaného zákona aj o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, v zmysle čoho bolo potrebné na predmetný právny vzťah založený zmluvou o úvere primerane aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. v spojení s § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka, resp. ustanovenia upravujúce neprijateľné zmluvné podmienky, aby sa tak naplnil účel ochrany slabšej zmluvnej strany (spotrebiteľa). Vyššie uvedené umocňuje aj explicitné znenie zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, ktoré pristupuje k výkladu povahy spotrebiteľských zmlúv v zmysle § 23a citovaného zákona extenzívne a to, že spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Z tohto dôvodu zmluvu o úvere je potrebné považovať za spotrebiteľskú aj keď nebola v čase vzniku zmluvy o úvere v ustanovení

§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka explicitne zaradená do zadaných spotrebiteľských zmlúv a aplikovať na ňu príslušné ustanovenia o neprijateľných zmluvných podmienkach. V zmysle vyššie uvedeného odvolací súd opakuje, že ak súd prvej inštancie subsumoval predmetný právny vzťah do kategórie tzv. spotrebiteľských vzťahov a aplikoval naň príslušné ustanovenia o neprijateľných zmluvných podmienkach v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v príslušnom znení, rozhodol tak vecne správne.

18. V zmysle ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka v príslušnom znení ide v prípade enumerácie neprijateľných zmluvných podmienok o demonštratívny výpočet, ktorý obsahuje explicitnú špecifikáciu konkrétnych neprijateľných zmluvných podmienok, čo však de facto nebráni, aby príslušný súd rozhodol o neprijateľnej zmluvnej podmienke v zmysle generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v príslušnom znení). Prvoinštančný súd teda správne vyhodnotil existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky (§ 53 a nasl. Občianskeho zákonníka) vo vzťahu k rozhodcovskej doložke.

19. Rovnako ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd posúdil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v príslušnom znení a tým ako absolútne neplatnú zmluvnú podmienku obsiahnutú v spotrebiteľskej zmluve, pretože celkom zjavne spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, a to v neprospech spotrebiteľa. Podstatnou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednania je skutočnosť, že táto podmienka nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a celkom zjavne nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej adhéznej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť a súčasne spotrebiteľovi neumožňovala efektívne brániť svoje práva pred štátnym súdom, čím založila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd dodáva, že rozhodcovská doložka bola inkorporovaná do všeobecných obchodných podmienok bez možnosti individuálneho dojednania zo strany povinnej (spotrebiteľa). Zároveň je z obsahu rozhodcovskej doložky zrejmé, že znemožňuje voľbu povinnej (spotrebiteľa) dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Zároveň rozhodcovská doložka nespĺňa ani podstatnú náležitosť podľa § 4. Zákona o rozhodcovskom konaní v príslušnom znení z aspektu formy. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnej vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať.

20. K argumentu odvolateľa, že oprávnený resp. jeho právny predchodca, predložením rozhodcovskej zmluvy plnil len svoju povinnosť, ktorá mu vyplývala z § 93b Zákona o bankách v znení účinnom v čas uzavretia zmluvy, pričom sa jedná o špeciálny právny predpis, v zmysle čoho nemožno sankcionovať oprávneného za to, že právny predchodca oprávneného postupoval tak, ako mu to ukladal v tom čase účinný zákon, odvolací súd s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3CoE/278/2015 zo dňa 29. januára 2016 konštatuje, že stanovenie povinnosti banky ponúknuť klientom návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy neznamena, že veriteľ je oprávnený včleniť do svojich zmlúv také znenie rozhodcovskej doložky, ktoré zakladá značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tak, ako tomu bolo v predmetnom prípade. Ak veriteľ uzatvára zmluvu so spotrebiteľom, je povinný rešpektovať aj príslušné zákonné normy, chrániace spotrebiteľa.

21. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd námietky oprávneného uvedené v odvolaní považoval za neopodstatnené a zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že predmetný exekučný titul je v rozpore so zákonom, nakoľko exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci na jeho vydanie. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej povinnej síce vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, avšak keďže jej žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd rozhodol, že povinnej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva. Odvolací súd síce v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 CSP mal rozhodovať len o nároku na náhradu trov konania, ale keďže v takom prípade by o výške náhrady trov konania po právoplatnosti rozhodnutia musel rozhodovať podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie, aj keď už v čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo zrejmé, že povinnej žiadne trovy

odvolacieho konania nevznikli, preto v záujme, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá v zmysle čl. 17 CSP rozhodol, že povinnej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).